Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

ATILIM

Sayı: 7

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı Temmuz 1974

İkili anlaşmalar kökten bozulmalıdır. Ordu NATO'dan geri alınmalıdır. *(TKP programından)*

Darboğazlar

Halka karşı birleşen partilerin zincirleme gelen saldırılarından biri daha kırıldı. İstedikleri gensoruyu Meclisten geçiremediler. Bayar'ın evinde cadı kazanı kaynadı. Ama, evdeki hesaplar çarşıya uymadı.

Bayarların, Demirellerin tasarladıkları «cephe» yalnız hükümete değil, genel plânda bütün halka, yığınların ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyal dönüşümler için olan büyük direnişine, bu savaşa karşı bir çıkıştır. Bu bakımdan, Meclisteki yenilgi yurt çapında bir önem taşır. Demireller, af tasarısında «selâmetçilerle» oynadıkları oyunu bu defa oynıyamadılar. İşçi sınıfının, öncü örgütlerinin, TKP'nin, sendikaların direnişi, yığınsal protestolar, çıkışlar, bu gelişme, işbirlikçilerin ayak oyunlarını bozdu.

TKP, 14 Ekimde halkın elde ettiği kazanımı geri vermemesi, bu başarıyı geliştirmesi, işçi sınıfının geniş köylü yığınlarıyla bağlaşıklığını, bütün ilerici, yurtsever güçlerin, örgütlerin somut eylem birliğini sağlaması için savaşıyor. Bu savaşta hatır, gönül yoktur. Hükümet, bu oylamadan sonra, bir soluk daha almış oluyor. Ama, «kerameti» Meclisteki ayak oyunlarında görüyorsa yanılıyor. Bunalımdan çıkmak, dar boğazları aşmak, bütün anti-emperyalist güçlerin savaşlarına arka çıkmakla olur. Halk Partisi, verdiği sözü tutmak, halkın demokrasî ve kurtuluş için olan savaşına arka olmak zorundadır.

İşçi sınıfı, sendikalar, lokavtın yasaklanması, genel grev hakkının tanınması, genel halk oylaması hakkının Anayasaya girmesi, demokratik hakların sağlanması için direniyor. İşçiler, taban ücretleri isteğini, insanca yaşamak isteğiyle, politik isteklerle birlikte ileri sürüyor. Faşist komandolar kaldırılmalıdır. Devlet mekanizması gericilerden temizlenmelidir. Terör ve işkenceler durdurulmalıdır. Gerici güçleri kollıyan İçişleri Bakanı görevinden alınmalıdır. Af için genel oylamaya gidilmelidir. TKP'ne konan yasak kaldırılmalıdır. Dar boğazlardan geçmek için bu tür yapılacak çok işler vardır. TKP, demokratik hakları, halkın kazanımlarını sonuna kadar savunacaktır!

Moskova Danışma Toplantısının 5. yıldönümü

Dünya Komünist ve İşçi Partileri'nin 1969 Moskova Danışma Toplantısından bu yana 5 yıl geçti. Toplantıda kobul edilen belgeleri TKP de imzalamıştı. Geçen dönem içinde hayat, emperyalizmin tarihin akışını geri çeviremiyeceği gerçeğini bir kez doha doğruladı. Beş yıl gibi çok kısa bir zaman içinde, dünya komünist ve işçi hareketi, ulusal kurtuluş hareketleri büyük sıçramalar yaptı. Bu dönemde Viyetnam halkı sosyalist cephenin yardımları ile Amerikan emperyalizmini dize getirdi. Arap halklarının cephelerdeki başarıları emperyalizmi ateşkese zorladı. Portekiz halkı faşizmi yıktı.

Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı çalışmalarına başladı. Federal Almanya ile Sovyetler Birliği, Polonya, Çekoslovakya arasında anlaşmalar imzalandı. Barış güçlendi. Fakat, Şili olayları, emperyalizmin silâhını bırakmadığını göstermiştir. Bu bakımdan elde edilen kazanımları savunmak, emperyalizmin şiddet hareketine devrimci eylemle karşı koymak zorunluk olmuştur.

Emperyalizmin ağına düşen, emperyalizmin bütün hastalıklarına kapıları açık olan Türkiyede de, bu 5 yıl içinde önemli gelişmeler olmuştur. 29 ay süren sıkıyönetimden sonra genel ve yerel seçimleri halktan yana, ulusal bağımsızlıktan, barış ve demokrasiden yana olan adaylar kazandı.

Bugün TKP'nin ve tüm ilerici güçlerin ve örgütlerin önünde duran somut sorunlar var, işbirlikçi burjuvaziye karşı başarıle savaşmak için yapılacak işler var:

Ulusal bağımsızlıktan ve sosyal oluşmalardan yana olan güçlerle, örgüt ve akımlarla işbirliği olanaklarını aramak. Dinsel inançlara bağlı yığınlarıda, tüm gençliği, aydınlarıda, işçi hareketi davasından yana kazanmak.

Bu sorunlara gereğince eğilmedikçe bozguncular, renk değiştiren Troçkistler, Maocular, Kıvılcımcılar meydanı boş bulur. Buna yol verilmemelidir.

Emperyalizmin yeni bir yenilgisi

Cenevre'de Suriye ile İsrail arasında bir ateşkes anlaşması imzalandı. Bu anlaşmanın gerçekleşmesini Sovyetler Birliği ile sosyalist ülkelerin Arap halklarına yaptıkları her tür yardımlar, dünyadaki barışsever güçlerin sürekli desteği ve Arap halklarının İsrail saldırganlarına karşı yürüttükleri çetin savaş sağlamıştır. Sovyetler, ulusal bağımsızlık uğrunda savaşan Arap ülkeleri ordularını sadece en modern silâhlarla donatmakla kalmayıp, askeri uzmanların yetiştirilmesine, ekonomilerini güçlendirmesine de yardım etti. Uluslararası forumlarda Arap halklarını her zaman sosyalist ülkeler savundu.

Emperyalizm, gerici güçler, Sovyetler Birliği ile diğer sosyalist ülkelerin ardıcıl barış politikasının bir sonucu olarak imzalanan bu anlaşmayı Amerikanın, özellikle dışişleri bakanı Kisincer'in bir başarısı olarak göstermeye çalışıyorlar. Bunlar, Arap halklarının, dünya demokratik kamuoyunun, İsrail saldırganlarını en modern silâhlarla donatanın, bu bölgede harp ocağını körükleyenin Amerikan emperyalizmi olduğunu unuttuklarını zannediyorlar.

Henüz bir barış anlaşması niteliğini taşımasa da, bu anlaşma Orta Doğu'da barışın sağlanması yolunda önemli bir adımdır. Fakat bu, emperyalizmin saldırganlık politikasının sona erdiği anlamına gelmez. İsrail saldırganları daldıkları bütün Arap topraklarından çekilmedikçe, Filistin halkının yasal egemenlik hakkı tanınmadıkça emperyalizm dünyanın bu bölgesinde harp ocağını her zaman yeniden körükliyebilir. Emperyalizmin manevralarının hortlamasını önlemek, anti-emperyalist savaşı sosyal kurtuluş hareketine dönüştürmek, emperyalizmin en gerici çevreleriyle işbirliği yapan zümreleri ortadan kaldırmak, bütün anti-emperyalist güçlerin birliğini güçlendirmek için bu bölge halklarının Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerle sıkı ilişkiler kurmaları, kapitalist ülkeler işçi sınıfı ile bağlarını kuvvetlendirmeleri gerekmektedir.

Arap halklarının emperyalizme karşı yürüttüğü savaşı destekleyen TKP, dünyanın bu bölgesinde sürekli bir barışın sağlanması için İsrail saldırganlarının bütün Arap topraklarından çekilmelerini, Birleşmiş Milletler Teşkilâtı'nın 22 Kasım 1967 kararını uygulamalarını, Filistin halkının yasal haklarını yerine getirmelerini, egemenlik hakkı tanımalarını, öz topraklarını geri vermelerini istemektedir.

Baş suçlu

Türkiye'de süregen ekonomik, sosyal, politik bunalım gittikçe daha yıkıcı olmaktadır. Proletarya, geniş emekçi ve köylü yığınları, değişik halk katmanları bir cehennem yaşamı içindedir. Bu durumu yaratan, gerçek suçlu, değişmesi gereken kapitalist düzendir. Anayurdun, üretim güçlerinin gelişmesini köstekliyen, geniş yığınları yıkan, onları karanlıklar içinde bırakan bu sömürü sistemidir.

Bu düzenin baş savunucusu işbirlikçi büyük burjuvazi ve toprak ağalarıdır. Militarist kilk: Sancarlar, bankaların yönetim kurullarına geçen Tağmaçlar bu düzenin bekçileridir. Bütün bu işbirlikçi burjuva, ağa, paşa takımı emperyalist tekellere, Amerikan sömürgecilerine dayanmaktadır. Amerikalılar, bunların doğrudan doğruya yardımıyla, Türkiye'de ağalıklarını sürdürmektedir. Halkımız, böylesi iki başlı bir düşmanla yüzyüzedir. Böylesi bir düzeni, böylesi bir düşmanı alaşağı etmek tarihsel zorunluktur.

AP'lisi, DP'lisi, Yassıadanın ip artıkları, Bayarı, Demireli bu çürüyen, kokuşan kapitalist düzeni, bu halk düşmanı rejimi ayakta tutmak için ilerici güçlere, demokratik gelişmeye, ulusal bağımsızlık direnişine karşı saldırıya geçmişlerdir. Anti-komünizm bayrağını açmışlardır. Onlar, işçi sınıfının gelişen savaşımından, ilerici, demokratik bir hükümetin işbaşına gelmesinden, dayandıkları düzenin yıkılacağından korkuyorlar.

TKP'nin önünde duran somut ödev, bu halk düşmanı düzene karşı savaşı örgütlemektir. Onun görevi, eylemi: İşçi ve komünist hareketi, işçi — köylü bağlaşıklığını kurmak savaşını kuvvetlendirmektir. TKP'nin güncel görevlerinden biri ilerici, ulusal gençlik hareketini işçi sınıfının savaşlarıyla bağlamaktır. Gençliğin böylesine örgütlenmesine yardım etmektir. Onu yıkıcı, bölücü, Troçkist, Maocu, MİT beslemesi «Kıvılcımcı» akımlardan korumaktır.

TKP'nin ödevi, Marksçı-Leninci ülküleri yığınlara yaymaktır.

TKP yalnız bununla yetinemez. İşçi sınıfının savaşta hegemonyasını sağlamak zorunluktur. Bu aşamada *bütün* köylünün desteğini kazanmak gereklidir. İşçi — köylü bağlaşıklığı ancak bunların içinde çalışmakla, onların savaşlarını örgütlemekle olur. Baş suçluya, baş düşmana kaşı savaş böylesine somuttur!

Özgürlükleri tam kullanmak

Anayasa Mahkemesi, Toplantı ve Gösteri Yürüyüsü Kanunu'nun bazı maddelerini Anayasaya aykırı bularak bozdu. Bu Kanunu, sıkıyönetim döneminde Erim-Melen hükümetleri hazırladı, faşizmin bir paravanası haline getirilen Meclis ve Senato'da AP, DP, CGP gibi gerici ve işbirlikçi partilerin oylarıyla onaylandı.

Kanun anti-demokratikti. İşçi sınıfının, geniş emekçi yığınların toplantı, yürüyüş, gösteri ve miting gibi en doğal haklarını zincire vuruyordu. Sıkıyönetim teröründen yararlanan gericiler, iki yurttaşın bir araya gelmesini, memleket sorunlarını tartışmasını, toplantı ve mitingler düzenlenmesini, sokağa çıkarak istek ve fikirlerini dile getirmesini yasaklıyordu. Amaçları, işçi sınıfının bilinçlenmesini, örgütlenmesini engellemek, halkı karanlıklarda tutmak, kamuoyunu kör bırakmak, sömürü, terör ve talan düzenini kolayca sürdürmekti.

Anayasa Mahkemesi, işçi sınıfının, komünistlerin, sosyalistlerin, gerçek Atatürkçülerin yığınsal direnişleri sonucu, bu anti-demokratik yasanın bazı maddelerini iptal etti. Bu, bütün demokratik güçlerin ortak savaşıyla elde edilen bir kazanımdır. Halkın demokratik özgürlüklerine karşı ortak bir politika izliyen Demirel, Bozbeyli, Feyzioğlu, Sancar kliği gibi gericilerin, işbirlikçilerin bir yenilgisidir. Elde edilen hakları tam olarak kullanmak, bu kadarla da kalmayarak, kazanımları savunmak, genişletmek ve daha ileri götürmek günün savaşıdır. İşçi sınıfının, bütün anti-emperyalist ve demokratik güçlerin ortak savaşıyla demokratik hakları koparıp almak, emperyalizmin, yerli işbirlikçi burjuvazinin egemenliğini yıkmak demektir.

TKP nin SESİ

GERÇEĞİN SESİDİR.
HER PERŞAMBE AKŞAMI
SAAT 21.30 DA
ORTA DALGA 908 M. DEN
DİNLİYEBİLİRSİNİZ.

TKP nin SESİ

PERŞEMBE GÜNLERİ
21.30 DA

«Shell, BP ve Mobil'e paydos!»

Bu çağrı, memlekete gemi azıya alan emperyalist tekellere karşı ulusal bir savaş belgisidir.

İşbirlikçi burjuvazi, onun partileri, hükümeti yıpratmak, düşürmek çabalarına hız verdiler. Bu saldırıda, BP, Mobil gibi yabancı kumpanyalar, Demirellerin, işbirlikçilerin yanlarında yer aldılar. Bunlar, Türkiye'de sattıkları akar yakıt fiyatlarına % 18 zam istediler. «ATAŞ» rafinerisinde üretimi azalttılar, sabotaja geçtiler.

Emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerin saldırılarına karşı ilk tepki işçi sınıfından geldi. Ege bölgesi şoförleri, yabancı kumpanyaların bu davranışlarına boykotla karşı koydular. Bu kumpanyaların satış yerlerinden-istasyonlarından akar yakıt alan şoför çıkmadı.

Kilis Şoförler Birliği ve Petkim-İş Sendikası «ATAŞ» rafinerisinin devletleştirilmesini, talancı kumpanyaların kapı dışarı edilmesini istediler. DİSK, bağımsız işçi sendikaları, halkçı basın, demokratik kamuoyu ulusal yeraltı ve yerüstü kaynaklarımızı sömürgecilerin elinden kurtarmak için yürütülen savaşta önemli yer alıyor.

TKP, emperyalist tekellere karşı savaşta, kurulduğu günden bu yana, başta gelmektedir. Eylem programında: yabancı kumpanyaların devletleştirilmesi kesinlikle belirtilmiştir. TKP, emperyalist tekellere Türkiye'de ayrıcalık, üstünlük sağlıyan «Petrol Kanunu»na karşı çıkmıştır. Halkımızın en içten özlemini, savaşta, dile getirmiştir.

TKP'nin istekleri daha da somutlaşmıştır: yabancı petrol kumpanyalarıyla hükümetlerin 1950'den bu yana imzaladıkları köleleştirici anlaşmalar yırtılmalı, bütün petrol kuyuları, rafineriler, dışardan akar yakıt getirilmesi ve dışarıya satılması devletleştirilmelidir. Ecevit hükümeti «ATAŞ» rafinerisi patronlarına ihtar yaptı. Şoförlerin, işçilerin, tüm halkın, anti-emperyalist güçlerin savaşını, dün olduğu gibi, bugün ve yarın da TKP sonuna kadar destekleyecektir.

Uyutulan toprak reformu

Uzunyıllardır köylü aldatılıyor. Toprak reformu uyutuluyor. Bu gün ülkemizde halâ 1 milyon 300 bin köylü ailesi tamamen topraksızdır. Bir buçuk milyon ailenin de toprağı 50 dönümden azdır. Bunlar, toprağı ortaçağdan kalma karasabanla, bel, kazma, kürek gibi ilkel tarım aletleri ile işlemektedir. Topraksız köylümüz, AP ve benzeri partilerin ağa-patron partisi olduğunu anladılar. Bunun için 14 Ekim seçimlerinde oylarını «Toprak işleyenin, su kullananın olacak» diyen CHP'ye verdiler.

CHP ortaklık halindede olsa, hükümet kurdu. Ama hükümet programında toprak reformundan hiç mi hiç söz edilmiyor. Başbakan Ecevit: «Biz, toprak reformu edebiyatı yapmak yerine, toprak reformunun kendisini yapacağız» dedi. Yoksul köylümüz yine umutla beklemeye başladı. Fakat, MSP'li Tarım Bakanı Korkut Özalp'ın yaptığı bir konuşma son umut ışıklarını da söndürdü. Bakan: «Eski hükümetlerin Toprak ve Tarım Reformu Kanununu uygulamak için, bakanlık bütçesine 460 milyon lira eklenmelidir. Bu parayı, toprakları kamulaştırılacak toprak sahiplerine vereceğiz» dedi. Toprak reformu konusunun niçin hükümet programına alınmadığı MSP'li bakanın sözleriyle iyice açıklığa kavuşmuş oldu.

Yoksul köylümüz, işçi sınıfının, ilerici yurtsever güçlerin etkisiyle uyanıyor. Toprak davasının burjuvazi ve partileri tarafından hiç bir zaman çözümlenmiyeceğini her geçen gün biraz daha iyi anlıyor. Bu nedenle memleketin birçok yerlerinde toprak işgalleri birbirini izliyor. Örneğin, Yozgat, Maraş ve Diyarbakırın birçok köylerinde topraksızlar derebeylerin ve ağaların yıllardan beri işgal ettikleri hazine topraklarına topluca el koydular ve köyce işlemeye başladılar. Artık aldatılmaya, uyutulmaya gelmek istemiyen köylüler: «Bu topraklardan ancak ölümüz çıkar» dediler.

Türk komünistleri, milyonlarca yoksul, topraksız, az topraklı köylümüzün uzun yıllardır özlemini çektiği köklü, demokratik bir toprak reformunun yapılması için var gücüyle savaşagelmişlerdir. TKP, işçi sınıfının, yoksul köylünün haklarını sürekli olarak savunmuş ve savunacaktır.

> TKP, burjuvazinin, gençlik hareketini parçalamak, işçi sınıfından koparmak, hedefinden ayırmak için giriştiği bütün provokasyonlara, ters akımlara, Maoculuğa, Troçkizme, anarşizme karşı var gücüyle savaşır.
>
> *(TKP programından)*

Gençlik toparlanma yolunda

İlerici gençliğimiz son 5–6 yıl içinde çetin sınavlardan geçti. Başlangıçta, TİP'in içinde veya yanında, gerek emperyalizme karşı savaşta, gerekse sosyalist fikirleri halk arasında yaymada olumlu işler yaptı. Daha sonraları, işçi hareketinden koptuğu, burjuvazinin sinsi plânlarını kavrayamadığı, ayrıca Maocular'ın, MDD-cilerin, bozguncuların ağına düştüğü için, hem 12 Marttan önce, hem de sonra birçok kurbanlar verdi.

Bir yandan geçmişten alınan dersler, öte yandan gerici partilerin, faşist komandoların saldırılarına hız vermeleri, ilerici gençliğimizi daha sağlam temeller üzerinde toparlanmak sorunu ile karşı karşıya bıraktı. Son zamanlarda bu alanda yeni adımlar atıldığını görüyoruz. Örneğin, Ankara'da kurulan Halkçı Devrimci Gençlik Örgütü memleketin çeşitli yerlerinde şubeler açma atılımı içinde. Bir Federasyonda birleşme tasarlanıyor.

Ankara'da kurulan örgütün başkanı, verdiği bir demeçte, gençliğin bir sosyal sınıf olmadığını, sosyal ve ulusal kurtuluş uğrundaki savaşta emekçi halkın mücadelesine yandaş olması gerektiğini belirtiyor. Bu görüş hem sasyol, hem politik açıdan doğrudur. Gerçekten de işçi sınıfıyle, köylü yığınlarıyle, diğer bütün yurtsever güçlerle kaynaşmadan, gençliğin tek başına başarılı bir savaş vermesi olanaksızdır. Netekim, sözkonusu demeçte gericiliğe, faşizme karşı mücadelenin, bütünüyle, gençliğin görevi olmadığına, bu savaşı emekçi halkın yürütmesi gerektiğine işaret ediliyor.

Sözünü ettiğimiz gençlik örgütü yönetmeni: Emek-sermaye ve yönetici-yönetilen ilişkilerinde halkın her kesim ve düzeyde söz sahibi olması mücadelesine, fikir ve uygulama alanında katkıda bulunmayı amaçladıklarını belirtiyor. Bu çok iyi. Yalnız gericilerin, faşist komandoların vahşice saldırıları karşısında «savunmak zorunda kalırsak başımızın çaresine bakacağız» diyor. İşte bu anlayışı paylaşmak zordur. Çünkü yakın geçmişin acı deneyleri vardır. Düşmanın değirmenine su okıtamayız; yanlış adımlar ilerici gençliğin zararınadır. Yurtsever gençlerin, bozguncularla, gençlik hareketini parçalıyan ters akımlarla, Troçkistlerle, Maocularla, serüvencilerle savaşması zorunluktur. İlerici gençliğin en güvenilir dayanağı halk yığınlarıdır. İşçi sınıfının, köylü yığınlarının yanıbaşında yer almak, onların desteğini kazanmak gençlik için en etkili silâhtır.

Türkiye ADC'ni tanıdı

Sosyalist sistemin uluslararası itibarının yükselmesi, sosyalist ülkelerin politik etkisinin artması, Alman Demokratik Cumhuriyeti'nin hızla sanayileşip gelişmesi ve sosyalizmin geniş ölçüler alan barış taarruzu sayesinde emperyalistlerin, gericilerin, intikamcıların İkinci Dünya Harbi'nden beri uygulamıya çalıştıkları ADC'ni tanımama politikasına ve sosyalist ülkelerden toprak koparma yönündeki iddialara son verilmiştir. Alman Demokratik Cumhuriyeti 25 yıl içinde ekonomik alanda büyük başarılar kaydetmiş ve dünyanın en gelişmiş 10 ülkesi arasına girmiştir. Bugün ADC'ni 100'den fazla ülke tanımış ve karşılıklı olarak diplomatik ilişkiler kurmuşlardır.

Türkiye'deki işbirlikçi çevreler de, yıllardır, emperyalistlerle birlikte Avrupa'daki gerçeği, ADC'nin varlığını kabul etmemişlerdi. Alman Demokratik Cumhuriyeti ile diplomatik ilişkiler kurmaya yanaşmamışlardı. Bu adım ancak 14 Ekim seçimlerinden sonra işbaşına gelen yeni hükümet zamanında atılabildi. Ecevit'in başında bulunduğu hükümet ile ADC arasında diplomatik ilişkiler kuruldu. Bu ilişkilerin hızla geliştirilmesi hiç şüphe yok ki, yurdumuzun yararına olacaktır.

Kapitalist dünyada

● Emperyalizm, bugün kapitalist dünyada 100 milyon kişiyi işsizliğe, 783 milyon kişiyi alfabesizliğe, 375 milyon kişiyi açlığa ve açlıktan ölüme mahkûm ediyor.

● İnsanlığı nükleer harple tehdit eden emperyalizmin askeri harcamaları durmadan artıyor. NATO üyesi ülkeler 25 yılda askeri amaçlarla 1.700.000.000.000 (1 trilyon 700 milyar) dolardan fazla para harcamışlardır. Bu para barışçı amaçlarla harcansaydı Mısır'daki Assuan barajı gibi 2.000 dev elektrik santrali kurulabilirdi. Kapitalist ülkelerde yılda askeri araştırmalara 25 milyar dolar ayrılırken, tıbbi araştırmalara ayrılan para 4 milyardır.

● Çokuluslu tekellerin 268 milyar doları bulan sermayesi, bütün gelişmiş kapitalist memleketler merkez bankalarının döviz rezervleri toplamını iki kat aşmaktadır.

● Emperyalizm kadın emeğini sömürmeyi de sürdürüyor. Kadınlar, erkeklerle eşit iş yaptıkları halde, % 20–50 oranında daha az ücret almaktadırlar.

PARTİ YAŞAMI

TKP'ni yığınlara tanıtmak ödevi

Burjuvazinin TKP'ni yasaklamasının başlıca amacı, onu yığınlardan koparmak, programının, politikasının başta işçi sınıfı olmak üzere yığınlar tarafından duyulmasını engellemektir. Neden? Çünkü TKP anti-emperyalist savaşın, işçi sınıfının, emekçi halkın kurtuluş mücadelesinin şaşmaz savaşçısıdır. TKP'-nin yasaklanmasıyle, burjuvazi, partiye karşı yarım yüzyılı aşkın bir zamandan beri bütün yığınları etkileme araçları ile, TKP'ne karşı kampanya yürütüyor. Legal alanda eli kolu bağlı olan partiye karşı yalan, iftira gibi en bayağı yöntemleri kullanmaktan çekinmiyor. Gizlilik ve ağır terör şartlarında, kadroları umutsuzluğa düşürmek, partiyi yıkmak amacını güden likidatörler için çok elverişli şartlar yaratılıyor.

TKP yönetimi, partinin varlığı boyunca, partiyi yığınlardan ayırmak, onun adını, savaşını, program ve politikasını halka, emekçilere unutturmak isteyen likidatörlere karşı durmadan savaşagelmiştir. Bu savaş sonucundadır ki Vedat Nedim, Şevket Süreyya gibi belli başlı likidatörler saf dışı edilmişlerdir.

Ne var ki, likidatörlerin eylemleri ve onlara karşı savaş durmamıştır. Bu savaş günümüze kadar gelmiştir. Bazı likidatörler anti-komünizmin, gizliliğin bazı yoldaşlarda yarattığı psikozdan yararlanarak, partinin sözünü etmemek, parti eylemlerini anonim bırakmak taktiğini yürütmeyi denemişlerdir. Bilmeyerek, yanlış bir anlayışla bu taktiği uygulayanlar da vardır. Bunlara göre partinin adını kullanmak eylem imkânlarını daraltır, sekterliğe sebep olur. Maksat, parti adını olur olmaz şekilde kullanmak değildir. Ama işçi sınıfını, emekçi halkı hedef edinen eylemlerde partinin, partiye üye komünistlerin çaba ve eylemlerini gazete ve öteki araçlarla halka duyurmak da bir zorunluktur. Sahipsiz kalmış başarılar, sınıf düşmanları, burjuvazi, Maocular, Troçkistler, Kıvılcımcılar tarafından değişik yollardan kolayca benimsenir.

Partinin programı, politikası soyut biçimlerle, genel lâflarla, kuru teori ile yığınlara duyurulamaz. Partinin program ve politikası militan kadronun işçi sınıfının saflarında yürüttüğü somut savaşlarla yığınlara mal edilebilir. Bunun için de politik, sosyal, ekonomik eylemlerde Partiye bağlı veya ona yakın basında TKP'nin elde ettiği başarılar açıkca belirtilmelidir. Ancak böylesi bir savaşla anti-komünizmi yenmek, partiyi işçi sınıfının yığınsal örgütü haline getirmek mümkün olur.

Cephe sorunu

İşçi sınıfının kapitalizme ve emperyalizme karşı yürüttüğü ulusal, sosyal kurtuluş savaşında bütün anti-emperyalist, demokratik güçlerin bir araya toplanması, yani cephe birliği politikası önemli bir yer tutuyor. Bu savaşı aynı zamanda kapitalist düzene karşı sosyal kurtuluşa dönüştürmek günümüzün önde gelen sorunlarından biridir. Bütün demokratik, anti-emperyalist güçleri anti-emperyalist, demokratik bir cephede bir araya getirmek bu dönüşümü sağlamak için önemlidir. Cephe politikasıyladır ki, işçi sınıfının anti-emperyalist savaşı sosyal kurtuluşa dönüştürmesi mümkün oluyor. Zamanımızda bütün anti-emperyalist savaşlar bu ilke ile yürütülüyor. Ancak işçi sınıfının öncü örgütlerinin, komünist partilerinin, gerçek sendikaların bu cephede katkısının az veya hiç olmadığı ülkelerde, emperyalizm zamanla tekrar kumanda mevkilerini elde etmeyi başarıyor. Türkiye bunun klâsik örneklerindendir. Her yerde devrimci cepheler hep komünist partilerinin girişim ve öncü savaşı sonucunda başarıya ulaşmıştır.

Türkiye'de TKP Ulusal Kurtuluş Savaşı içinde kuruldu. Programında düşmanı yurt topraklarından atmak, ve devrimci dönüşümlerle, anti-emperyalist savaşa paralel olarak, emekçi halkın sosyal kurtuluşunu başarmak da vardır. Bu maksatla burjuvazinin anti-emperyalist kolu dahil bütün demokratik güçleri bir cephede toplamayı öngörüyordu. Kemalistlerin, yani emperyalizme karşı savaşan burjuvazinin de cephe politikası vardı. Bu politikanın amacı, TKP'ni cephe dışı bırakmak, yalnız burjuvazinin değişik akımlarını bir araya toplamaktı. Bu cephe politikası burjuvazinin çıkarlarını öngörüyor, emekçi yığınlara, köy ve şehir emekçilerine hiç bir şey vaadetmiyordu. Velidedeoğlu, Avcıoğlu gibi burjuva tarihçileri Ulusal Kurtuluş Savaşında emekçilerin düşmana karşı dövüşmek istemediklerini yazıyorlar. «Emekçiler, ancak ,İstiklâl Mahkemelerinin' terörü yani idam sehpaları tehdidi ile cephelere sürülebilmiştir» diyorlar.

Bu tarihçiler, emekçi halkın, Komünist Partisi'nin kurduğu çetelerde işgal ordularına karşı canla başla savaştığını yazmıyorlar. Ama bunu Garp Cephesi Komutanlarından General Cebesoy hatıralarında belirtiyor.

Komünist Partisi, emekçilere, emperyalizm kovulduktan sonra, demokratik bir toprak reformu, demokratik hakların genişletilmesini, sendikal ve politik özgürlükleri vaadediyordu. TKP, komünist çetelerin kurtardığı bölgelerde toprak reformu ile bir likte daha birçok demokratik reformları uyguluyordu. Emekçi halk bundan ötürü Kemalistlerin saflarında gönül rızası ile savaşmıyor, ama TKP'nin kurduğu silâhlı birliklerde canla başla çarpışıyordu. Demek oluyor ki, anti-emperyalist savaşı sosyal kurtuluş savaşına dönüştürmek emekçi yığınlarından gelen bir istek, demokratik bir atılımdır.

Bozguncular

İşbirlikçi burjuvazi ve partileri, 14 Ekim yenilgisinin acısını çıkarmıya çalışıyorlar. Saldırılarını artırdılar. Demirel-ler komünizm düşmanlığına hız verdiler. Faşist komandolar ortalıkta cirit oynuyor. Mecliste ayak oyunları, entrikalar, saylav satın almak, saylav dövmek gırla gidiyor.

Gerici partiler, devlet mekanizmasında tuttukları kilit yerlerinden atılıyorlar hükümetin üzerine. Öte yandan ilerici, yurtsever güçlerin dayanışmasına yol vermemek, en başta işçi sınıfının birliğini kırmak için ellerindeki bütün olanakları, araçları kullanıyorlar. Bozguncuları kışkırtıyorlar.

Bozguncular, önce basında, sonra gençlik, öğrenci hareketleri içinde ve tek tük sendikalarda görünmiye başladılar. Bunlar, Hürriyet Holdinge, onun armağanladığı basımevine dayanan «Yeni Ortam»da boy gösteriyorlar. Sonra, boy boy dergilerde kabak çiçeği gibi açıldılar. Sosyalizmden söz ediyor, genel kavramlar üzerinde gevezelik yapıyor, ortalıkta toz duman kaldırıyorlar. «Sosyalist parti» diyorlar, eski defterleri karıştırıyorlar. Ama her gün de renk değiştiriyorlar. Bir gün «kıvılcım» oluyor, ertesi gün «doktorcu değiliz» diyorlar. Bir gün Maoculuğu, bir gün Troçkizmi savunuyorlar. Sonra, dönüp «biz bunlardan değiliz» diye yırtınıyorlar. Ama, yazılarını bu karşı-devrimci kaynaklara dayıyorlar. Bir yandan, iplikleri pazara çıkmış oportünistleri aforoz ediyor, öte yandan onlarla kolkola giriyorlar. Gözleri üzerine çeken somut bir olay vardır: Burjuvazi artık aşınmış, posası çıkmış provokatörleri kızağa çekiyor. Yerlerine yenilerini sürüyor.

Oportünistlere, bozguncularа, biteviye boya değiştiren bu tür kalpazanlara karşı savaş günün somut sorunudur. TKP, bu tür akımlara karşı savaşla büyümüştür. Sonra, bunlar, Kemal Bisalman, İrfan Solmazer gibi MİT'le bağlı karanlık kimselere yakınlık gösteriyorlar. Bu nedenle, bu bozguncularа karşı uyanık olmak zorunluktur. Bunların demagojilerine karşı gençliği, yığınları uyarmak günün savaşıdır.